

Hold da helt op...

Denne uges klumme skrives onsdag eftermiddag, hvor pulsen efterhånden er ved at have ramt normalen efter tirsdagens CL-semifinale mellem Manchester City og Real Madrid. Det er godt nok længe siden, at jeg har følt mig så godt underholdt på en aften, hvor samtlige forsvarere åbenbart havde aftalt at gå på afspadsering. Semifinalen mellem Liverpool og Villarreal når så desværre ikke at komme med i denne omgang. Men jeg skal da love for, at der var smæk for skillingen her. Og ikke mindst en fremragende dommerpræstation af en rumænsk dommer, som er dukket op inden for det seneste par år og lige nu for mig synes at have overhalet den tidligere rumæner, som ellers har haft nogle pænt store EM-kampe plus alt det andet. Men sådan er det med dommere, som det er med fodboldspillere: pludselig kan der dukke nogen op fra baghjul, som man bestemt ikke havde set komme, og folk kan blomstre lige på én gang.

Nu skal det retfærdigvis siges, at spillerne heller ikke gjorde det rigtig svært for ham, for de opførte sig pænt (i modsætning til Citys seneste oplevelse i Madrid mod Atletico). Jeg tror, at det første frispark kom efter 21 minutter. Men tempoet var så højt og omstillingerne så mange, at det var en kamp, hvor man ikke kunne tillade sig at slappe af så meget som et sekund – samtidig med at det var totalt uforudsigeligt, hvad der kunne tænkes at ske, når nu forsvarerne var i det humør. Det var i hvert fald en kamp, der i den grad gav appetit på den næste. Selv min kone, som ellers primært koncentrerer sig om landskampe og de helt store finaler, faldt ned i sofaen til 2. halvleg.

Domtermæssigt er der specielt to ting, der springer i øjnene, hvis vi lige ser bort fra den generelle afvikling (som beskrevet i sidste uge), hvor alle spillede med på det lagte niveau. Situationen ved stillingen 3-2, hvor der begås et kæmpefrispark på kanten af straffesparksfeltet mod ZInchenko, men hvor dommeren vælger at bruge fordelsreglen, da bolden er gået videre til Bernardo Silva, som ikke er i en helt oplagt scoringsposition ude i siden af feltet, men alligevel vælger at hakke bolden direkte op i målhjørnet, inden Courtois har nået at tælle til én. Formidabelt dommerarbejde – når det går godt. Og det er jo dommerens vilkår, for det er i den grad en chance at tage. Brænder Silva, er der jo ingen mulighed for at trække fordelene tilbage og tage frisparket uden for feltet, for fordelene er jo realiseret, også selv om bolden ikke gik i mål. Det er faktisk et rigtig godt billede på dommerens vilkår. Man vil godt have flow, og man vil gerne tage chancer, men det er i den grad et tveægget sværd. Her gik det godt, og hurra for det – man kan jo vende situationen 180 grader: hvis nu Silva havde scoret sit drømmemål, men fløjten havde lydt splitsekundet forinden. Hvem havde så været skurken ?

Den anden situation, som efter min mening sidder lige i skabet, selv om det er en af de situationer, som man kan diskutere fra nu af og til juleaften næste år, er straffesparket for hands til Real Madrid. En Manchester-forsvarer går op i en luftduel og selvfølgelig med armene med for at få springkraft. Han header derefter bolden ned på sin egen arm, som er strakt pænt ud fra kroppen. Og straffespark. Det springende spørgsmål her er, om den arm er i en unaturlig stilling i forhold til, hvad spilleren ellers foretager sig. Og spørger man mig (og konsulterer diverse UEFA DVD-eksempler), er svaret ja. Ingen forlanger, at spillerne skal have armene klistret ind til kroppen, men nu er spilleren jo kommet op og lader armen hænge i strakt position. Det kunne endda se ud, som om der er en refleksmæssig bevægelse i armen, da bolden kommer.

Mange vil mene, at det kan være et undskyldende moment, at det hele sker på kort afstand, og at bolden kommer fra spilleren selv. Det kan det også godt være – men det hjælper alltsammen ikke noget, hvis armen er et sted, hvor den ikke burde være. Men jeg er helt sikker på, at vi vil møde dette eksempel på nogle UEFA-instruktionsvideoer inden for det næste halve år. På bundlinjen står, at vi får to centrale dommerkendelser ramt lige i plet i en ret så afgørende kamp. Og jeg kan næsten ikke vente til næste uge.

Det gik heller ikke trist for sig i kampen herhjemme mellem Brøndby og FC Midtjylland. Der er masser af situationer fra den kamp, der har kunnet give overvejelser i de små hjem (og da også giver os). Den mest spektakulære er nok den, hvor dommeren får trukket et rødt kort omkring berøven af oplagt scoringsmulighed, men hurtigt konverterer det til et gult, da synderen forsøger at spille bolden. Den har vi nok allesammen prøvet – men vi lander dog det rigtige sted på bundlinjen, selv om det selvfølgelig koster på karakteren. Moralen er aldrig at have kortene i samme lomme og passe på reflekshandlingerne. Jeg har én gang prøvet at have kortene i samme lomme til en ungdomskamp, og da jeg skulle trække det ene, kom begge med op og faldt til græsset. Så kom den københavnske slakterhund op i mig, og jeg bad spilleren samle det kort op, som han helst ville have. Det var pudsigt nok det gule (hvilket også var det rigtige) – og så var der ikke mere vrøvl med ham resten af kampen. Men aldrig mere – og den var næppe gået i 2022... Som salig Cicero sagde for over 2000 år siden: 'Det er menneskeligt at fejle, men det er djævelsk at blive ved'.

Et par læsere har spurgt til situationen lige før Maxsøs tidlige udvisning, hvor der er en mistænkt hånd på bolden fra angriberen. Er det ikke sådan, at VAR checker den berømmelige APP (Attacking Possession Phase) igennem før de afgørende beslutninger? Og jo, det gør man. APP'en strækker sig principielt fra det øjeblik, hvor det hold, som skal have tilkendt et eller andet, kommer i boldbesiddelse. Er det et langt angreb, kan APP'en sagtens blive kortere.

Og det har VAR uden tvivl pr. automatik også gjort her. Så den eneste forklaring på, at man ikke griber ind over for den eventuelle hånd, er, at man ikke mener, at den er forsætlig nok til, at man kan kalde den en klar og åbenlys dommerfejl. Man skal stadig huske, at der skal være gods i, før en forseelse i opspillet kan kalde en scoring, et straffespark eller et rødt kort tilbage. Nogle husker måske stadig med skræk og rædsel en situation i en CL-kamp for et par år siden (var det PSG og Real Madrid?), hvor en meget tricky situation omkring et straffespark (inden for feltet / uden for feltet – og rødt kort / gult kort) blev trukket tilbage, fordi VAR bad dommeren om at se på en ubetydelig forseelse i midtercirklen i selve opspillet. Det blev efterfølgende slået fast med syvtommersøm, at dette er ikke meningen med VAR. VAR skal ikke dømme kampen for anden gang og optimere beslutninger – VAR skal forhindre de grimme overskrifter.

Ellers tilbragte alle ni VAR-instruktører en dag i Aalborg tirsdag, hvor vi selv sad bag skærmen i tre træningsbiler som skiftevis VAR, AVAR og instruktør efter princippet 'Teach the teacher'. Dommerne er blevet rigtig gode til at håndtere situationerne – men vi andre skulle jo gerne hænge med på praktikken og ikke kun teorien. Det var en givtig dag med masser af munterhed inde i alt det seriøse, efterhånden som vi kunne se, at stort set alle begik de samme tekniske fejl. Ikke mærkeligt: det er måneder siden, at vi har siddet foran skærmen sidst. En rigtig sund øvelse, som også tjente til at få banket processer og metodik ind, så vi alle går ud og instruerer i det samme, og så der ikke breder sig en eller anden subkultur blandt dommerne, som ikke er den, som vi vil have.

Men det var en voldsom øjenåbner for alle, selv om vi jo i princippet godt vidste det i forvejen. Nogle ude i fædrelandet tror stadig, at en VAR-dommer bare er en tilfældig dommer, som man kan anbringe i lænestolen foran et TV, og så kører det bare. Men det er faktisk hårdt og dybt koncentreret arbejde. Jeg var i hvert fald totalt bombet, da jeg kom hjem. Nu havde jeg også været oppe midt om natten for at kunne starte kl. 9.00 i Aalborg, men det er ingen undskyldning. En meget tankevækkende dag.

Tankevækkende bliver forhåbentlig også de kommende runder i både Superligaen og 1. division. Lad os håbe, at vi kommer igennem uden de store tvivlsomheder – diskussioner skal der nok blive, uanset hvad – men bare vi undgår det kampafgørende, er meget nået.